

HOME

LAATSTE AFLEVERING

COLUMN

AGENDA

VACATURES

WEBLOG

ARTIKELN/ARCHIEF

KRONIEKEN

RECHTSPRAAK

WETGEVING

NIEUWS

ACTUELE DOCUMENTEN

PDF ARCHIEF

ZOEKEN IN WEBSITE

INFO

ZOEKEN

ABONNEREN

ADVERTEREN

CONTACT

VOOR AUTEURS

OVER NJB

Artikelen

Consensitis en commissitis niet altijd ongezond

Afl. 2004/29 Het Vooraf van G.J.M. Corstens in NJB 2004, p. 1019 spreekt aan: het is duidelijk, het neemt stelling en is lichtelijk bozig. Men kan het er tegelijkertijd hartgrondig mee eens en mee oneens zijn.

Het is juist dat een aantal goede plannen stuk lopen of kunnen lopen op de beide door hem genoemde ziektes. Maar er sterven - gelukkig - ook slechte plannen een zachte dood aan die aandoeningen. Anderzijds hebben 'onze' vertegenwoordigers, op wie Corstens een appél doet, de nodige ellende over de maatschappij afgeroepen, dit veelal zonder goed te luisteren naar bezwaren van maatschappelijke groeperingen en van deskundigen. Zo is de onderwijswetgeving grotendeels door de regering en het parlement bedacht en ingevoerd, onder het wegwuiven van vele serieuze bezwaren van 'het veld'. Kortom, de door Corstens opgevoerde ziektes hebben nu eens wel, dan weer geen heilzame gevolgen. Met de besluiten van 'de politiek' is dat ook zo.

Heilzaam zou zijn dat de rechtstreeks gekozen burgemeester sneuvelt, door die ziektes of 'gewoon' in het parlement. Het plan daartoe is naar objectieve maatstaven zeer slecht doordacht. Het correctief referendum is niet overleden aan de genoemde ziektes, maar 'gewoon' in de Eerste Kamer gesneuveld. Overigens zou dit referendum hebben bewerkstelligd wat Corstens nu juist bestrijdt: verstarring. Immers, de kiezers konden in het voorgestelde stelsel alleen wetten (en andere besluiten) afschieten. Het was een typisch nee-zeg-referendum. Corstens' standpunt inzake het toetsingsrecht lijkt mij innerlijk tegenstrijdig. Immers, als het toetsingsrecht niets om het lijf heeft, zal van de mogelijkheid weinig gebruik worden gemaakt en hoeft niet gevreesd te worden voor nog tragere en gecompliceerde rechtsgangen. Ik deel Corstens' standpunt inzake een rechtseenheidkamer. Het is een overbodig instituut dat verdragend werkt en weinig verbetering - zo al nodig - zal brengen.

Ik vermoed dat Corstens' ergenis vooral betrekking heeft op het feit dat diverse in zijn ogen belangrijke plannen op het terrein van de rechtspleging in ruime zin niet worden gerealiseerd. Of verwezenlijking daarvan wenselijk is, kan ik niet goed beoordelen. Wel komt het mij voor dat integratie van de bestuursrechtspraak in de gewone rechterlijke macht - waarvan ook ik een voorstander begin te worden - op zich van weinig betekenis is voor 'de hoogst noodzakelijke integratie van de drie rechtsgebieden?' Voor die integratie is veel meer nodig dan een organisatorische integratie.

Tot slot: ook ik ben van oordeel dat te vaak - niet altijd - wordt geopereerd met en via allerlei adviesrondes. Maar zolang de politieke ambten zelf allerlei vreemde besluiten (dreigen te) nemen op o.a. het terrein van het vreemdelingenrecht, het onderwijs, de raad voor de rechtspraak, de besturen van de gerechten, het openbaar bestuur (de dualisering e.d.) en vele andere, zijn de genoemde ziektes, die overigens deels wettelijk zijn 'voorgeschreven', misschien toch gezonder dan Corstens meent.

C.A.J.M. Kortmann

hoogleraar staats- en bestuursrecht KUN

Auteur	[Kortmann, C.A.J.M.]
Vindplaats	[2004/1496]
Titel	[Consensitis en commissitis niet altijd ongezond. Reactie op G.J.M. Corstens]
Artikel	[art70429.html]
Trefwoord	[Wetgeving] [proces]

